

Sygn. akt III CNP 22/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Rafała S.

przy uczestnictwie Małgorzaty S.

o wydanie małoletnich Piotra S. i Julii S. w trybie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę sporządzonej

w Hadze dnia 25 października 1980 roku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 października 2011 r.,

na skutek skargi wnioskodawcy

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 2 czerwca 2009 r.,

odrzuca skargę i stwierdza, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Uzasadnienie

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. oddalającego apelację wnioskodawcy Rafała S. od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o wydanie wnioskodawcy jego małoletnich dzieci w trybie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę sporządzonej w Hadze w dniu 25 października 1980 r. – wnioskodawca wypełniając przesłankę art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazał, że w wyniku wydania zaskarżonego postanowienia poniósł szkodę niemajątkową i majątkową. Stwierdził, że szkoda niemajątkowa wynika z faktycznego pozbawienia go codziennych kontaktów z dziećmi i możliwości sprawowania bieżącej opieki nad nimi a także wykonywania władzy rodzicielskiej zgodnie z prawem miejsca pobytu dzieci do czasu rozstrzygnięcia tych kwestii w sprawie rozwodowej. Prowadzi to do osłabienia więzi emocjonalnych wnioskodawcy z dziećmi i ograniczenia jego wpływu na ich wychowanie a więc narusza podstawowe prawa człowieka, powodując cierpienia wnioskodawcy i uczucie tęsknoty z powodu odsunięcia od dzieci.

Natomiast szkodę majątkową wnioskodawca przedstawił jako wydatki, które musi ponosić chcąc utrzymać osobiste kontakty z dziećmi w nowym ich miejscu zamieszkania do czasu trwałego rozstrzygnięcia w sprawie rozwodowej o opiece nad nimi. Na potwierdzenie poniesionych kosztów przedstawił wydruki elektroniczne biletów lotniczych podróży do K. w celu spotkania z dziećmi i podał daty tych spotkań oraz ceny biletów we frankach szwajcarskich. Wskazał też, że w określonych dniach odbył podróże samochodem z Zurychu do K. i z powrotem i podał koszty tych podróży.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła, wskazania jej rodzaju, wysokości i czasu powstania oraz wykazania, że szkoda już powstała i jest następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powołania lub przedstawienia dowodów albo

innych środków uwiarygodniających jego twierdzenia w tym przedmiocie (porównaj między innymi orzeczenie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16). Konieczność takiego określenia szkody i jej uwiarygodnienia dotyczy zarówno szkody majątkowej jak i szkody niemajątkowej, poniesionej w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2007 r. IV CNP 192/07, niepubl.). Tylko takie wypełnienie przesłanki art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. umożliwia bowiem Sądowi Najwyższemu ocenę, czy uprawdopodobnione zostało wyrządzenie szkody przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, co jest konieczne do wydania przez ten Sąd orzeczenia stanowiącego prejudykat dla roszczeń dochodzonych na podstawie art. 417¹ § 2 k.c.

Skarga wnioskodawcy nie spełnia powyższego wymagania. Nie wskazał on bowiem wysokości szkody majątkowej ani niemajątkowej, nie określił też rodzaju szkody niemajątkowej, a tym samym nie uprawdopodobnił istnienia normalnego związku przyczynowego między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a wskazaną przez niego szkodą majątkową i niemajątkową. Nie jest bowiem możliwa ocena istnienia tego związku bez prawidłowego określenia rozmiaru i rodzaju szkody.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę, a rozstrzygając wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę orzekł na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 424¹², art. 391 § 1 i art. 108 § 1 k.p.c., że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.